

- 1) Artykuł 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady nr 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dwa lub więcej niż dwa świadczenia (lub czynności) dokonane przez podatnika na rzecz konsumenta, rozumianego jako konsumenta przeciętnego, są tak ściśle związane, że obiektywnie tworzą one w aspekcie gospodarczym jedną całość, której rozdzielanie miałoby sztuczny charakter, to wszystkie te świadczenia lub czynności stanowią jednolite świadczenie do celów stosowania podatku od wartości dodanej.
- 2) Jest tak właśnie w przypadku transakcji, w ramach której podatnik dostarcza konsumentowi standardowe oprogramowanie wcześniej opracowane i oferowane do sprzedaży, zarejestrowane na nośniku, jak również zapewnia następnie przystosowanie tego oprogramowania do specyficznych potrzeb tego nabywcy, nawet jeśli następuje to za zapłatą dwóch odrębnych cen.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że jednolite świadczenie, o którym mowa w pkt 2 sentencji, powinno być kwalifikowane jako „świadczenie usług”, jeżeli okaże się, iż dane przystosowanie nie ma ani charakteru pobocznego, ani pomocniczego, lecz ma charakter dominujący; dzieje się tak w szczególności jeżeli z uwagi na takie czynniki jak jego zakres, jego koszt lub jego czas trwania przystosowanie to ma znaczenie decydujące dla umożliwienia nabywcy użytkowania gotowego oprogramowania.
- 4) Artykuł 9 ust. 2 lit. e) tiret trzeciej dyrektywy 77/388 powinien być interpretowany w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do jednolitego świadczenia usług, o którym mowa w pkt 3 sentencji, wykonanego na rzecz podatnika mającego siedzibę we Wspólnocie, lecz w innym państwie niż wykonawca świadczenia.

(¹) Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 17 listopada 2005 r.

w sprawie C-476/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/55/WE — Masowy napływ wysiedleńców — Ochrona tymczasowa — Minimalne standardy)

(2006/C 22/03)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-476/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom

Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 12 listopada 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: M. Kontoy i C. O'Reilly) przeciwko **Republice Greckiej** (pełnomocnik: N. Dafniou), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, pełniący obowiązki prezesa szóstej izby (sprawozdawca), U. Løhmus i A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/55/WE Rady z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy.

- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 6 z 08.01.2005

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 17 listopada 2005 r.

w sprawie C-73/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/34/WE — Organizacja czasu pracy)

(2006/C 22/04)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-73/05, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 15 lutego 2005 r. **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: N. Yerrell) przeciwko **Republice Francuskiej** (pełnomocnicy: G. de Bergues i O. Christmann), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, pełniący obowiązki prezesa szóstej izby (sprawozdawca), U. Løhmus i A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającej dyrektywę Rady 93/104/WE dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłącz[onych] z tej dyrektywy, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 2.04.2005

2. Każda ze stron ponosi swoje koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 2.4.2005

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof Amsterdam z dnia 21 września 2005 r. w sprawie Amurta S.G.P.S. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Amsterdam

(Sprawa C-379/05)

(2006/C 22/06)

(Język postępowania: niderlandzki)

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 13 października 2005 r.

w sprawie C-1/05 SA Intek Co. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia wobec Komisji Wspólnot Europejskich)

(2006/C 22/05)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-1/05 SA, mającej za przedmiot wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia wobec Komisji Wspólnot Europejskich, który wpłynął do Trybunału w dniu 28 stycznia 2005 r. w postępowaniu: Intek Company z siedzibą w Ashgabat (Turkmenistan), (adwokat: R. Nathan), przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, (pełnomocnicy: J-F. Pasquier i E. Manhaeve), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosa, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca), A. La Pergola, J.-P. Puissechet i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 13 października 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1. Postępowanie zostaje umorzone.

W dniu 17 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy) z dnia 21 września 2005 r. w sprawie Amurta S.G.P.S. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Amsterdam.

Gerechtshof Amsterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy zwolnienie na podstawie art. 4 Wet op de dividendbelasting 1965 (ustawy o podatku od dywidendy) opisane w akapitach 5.3-5.5 niniejszego postanowienia, w związku ze zwolnieniem na podstawie art. 4a tejże ustawy jest zgodne z postanowieniami Traktatu WE dotyczącymi swobodnego przepływu kapitału (art. 73b-73d Traktatu WE, obecnie art. 56 WE do art. 58 WE), mimo że zwolnienie to dotyczy jedynie wypłaty dywidendy udziałowcom podlegającym podatkowi dochodowemu od osób prawnych w Niderlandach lub zagranicznym udziałowcom mającym stałe przedsiębiorstwo w Niderlandach, przy czym udziały należą do tego stałego przedsiębiorstwa, do którego ma zastosowanie zwolnienie udziałów na podstawie art. 13 Wet op de venootschapsbelasting 1969 (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych)?
- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie, że państwo siedziby zagranicznego udziałowca lub spółki, do których nie ma zastosowania zwolnienie na podstawie art. 4 Wet op de dividendbelasting 1965 przyznaje temu udziałowcowi lub spółce prawo do zaliczenia na poczet podatku (full credit) podatku od dywidend niderlandzkich?